

Тъмниятъ облакъ почна да се разрѣдва. — Ще се разкара, нѣма да има дъждъ. Поуспокоиха се и отидоха всички на водата да се поомиятъ. Отвориха после торбичкитѣ си и седнаха пакъ да си похапнатъ. Изморени отъ дългата работа и доста огладнѣли, всички ядѣха съ охота. Като си отпочинаха добре, малинарекиѣ нажсаха клончета отъ малиновитѣ храсти, та покриха отгоре кошницитѣ си. Отидоха после та си отрѣзаха по една тояга, която направиха на кобилица. И Цвѣтанки кака ѝ Вана отрѣза малка кобиличка. Нараватъ после кобилицитѣ, на които сж надѣнати пълнитѣ кошници, като подлагатъ подъ кобилицитѣ изпразненитѣ торби. И наредени една следъ друга или две по две, шумно трѣгватъ надолу. Цвѣтанка, нарамила и тя малката кобиличка съ дветѣ си кошници, радостно трѣгва заедно съ другитѣ.

Бодро и весело вървятъ малинарекиѣ съ своитѣ пълни кошници на рамо. По едно време почва да имъ натежава. Кобилицитѣ прежилватъ амото имъ. Тѣ ги прехвърлятъ на другото. И все тѣй весело, унесени въ сладки приказки, продължаватъ пѣтя си. На нѣдолнище е, та леко се ходи. Леко върви заедно съ другитѣ и Цвѣтанка, като прехвърля кобиличката си ту на едното, ту на другото рамо. Става дума, колко да искатъ за малинитѣ, като слѣзатъ въ лѣтовището. — 15 лева — казва една. — Дали не сж много? — Не сж. Че вижъ, още не сж узрѣли всичкитѣ. — 15 да искаме, па 12 да ги дадемъ.

Облацитѣ се разнесоха. Небето ся изясни. Слънцето, доста вече превалило къмъ западъ, кога излѣзатъ на открито, хвърля полегати лъчи върху гърбоветѣ имъ, които сж плувнали въ потъ. Излѣзоха на равния пѣтъ. Приближаватъ до лѣтовището. Спиратъ да си починатъ и да се подокаратъ. И пакъ трѣгватъ. Ето го водопадътъ, ето я банята, ето го и широкиятъ площадъ на лѣтовището.